CUTIA ROŞIE

EUGEN ŞTEFAN LENGHEL

În cameră, ţăcănitul maşinilor de scris devenise insuportabil. Din obişnuinţă, citea textul şi lovea clapele fără să mai urmărească ce se imprima. Ascultă cu indiferenţă oftatul greu al unei fete care tocmai se scula amorţită de pe scaunul incomod. Privi o clipă, surprinsă de muzică. Ana pornise radioul prins în rama ferestrei. În jur, tinerele începeau să zîmbească, tastînd ritmat la maşinile lor. Treptat, îşi abandonau treaba, sesizînd disonanţele produse de hîrtia maltratată. Şi cînd difuzorul pîrîi scurt, iar din membrana lui se înălţă fumul, ele îşi reluară lucrul monoton. Ana se întoarse la biroul ei, schimbă coala şi se uită peste umărul unei colege, citind cu o voce insinuantă în care se ghicea veselia: „dragă master X...". Altădată, întreaga încăpere ar fi răsunat de hohote, dar acum toate stăteau încremenite, cu ochii ţintă, fiecare privindu-şi foaia din faţă. Ana renunţă să le mai învioreze şi dădu din mînă a pagubă.

Nici ea nu-şi dădea seama cînd apucase să scrie „dragă master X, sosesc". Scoase hîrtia şi, împăturind-o, o băgă în poşeta. Se sculă în tăcere, îşi luă paltonul şi părăsi biroul. Era prea mult pentru o zi. Evită liftul.

Scările i se păreau mai sigure, dar azi plafonul era parcă puţin prea jos. Auzise mai multe poveşti cu **master X** şi cu lifturi prăbuşite. Începu să alerge pe trepte, urmărită de propriile-i gînduri şi spaime. Tavanul parcă se ondula deasupra ei şi cuta se deplasa ca un val, păstrînd mereu distanţa. Cînd ieşi pe uşa clădirii, din fronton curse puţin moloz. Nici aici nu o lăsau în pace. Opri un selftaxi. Se urcă şi acesta demară violent. În locul unde staţionase mai înainte parcase un transportor greu. Ce caută coloşii pe-aici? se întrebă. Indicatorul de avarie iminentă se stinse. Scăpase încă o dată.

În faţă, înainte de intersecţie, mulţimea se îmbulzea tumultuoasă. Pilotul automat încetini viteza maşinii, ocolind oamenii ce umpluseră strada. Toţi priveau în sus, spre ferestrele unui bloc. Un robot dereglat, o instalaţie defectă, un sinucigaş sau orice altceva putea fi, dar n-o interesa. Acasă o aştepta fetiţa şi, de altfel, voia să uite vechile ei pasiuni legate de fizică. Instabilitatea materiei provoacă labilitatea psihicului atunci cînd nu o poţi stăpîni. Îşi alesese un post obscur, de dactilografă, acum cînd aproape nimeni nu mai avea nevoie de aşa ceva. Era o modalitate de a tolera inutilul. Visase prea mult şi se izbise, atunci, ca şi acum, de zidul unei mulţimi excitate în faţa spectacolului, ignorînd însă adevăratele implicaţii ale faptelor. Marc ar fi putut să o înţeleagă, dar el plecase. O abandonase, nemaiputînd suporta ezitările şi temerile nejustificate, certurile fără motiv. I se dăduse comanda unei navete şi acceptase. Acum se învîrtea pe undeva, printre comete şi asteroizi. Demult, stînd pe o bancă, în parc, o întrebase dacă şi steaua lor străluceşte sus, pe cer. Iar acum avea senzaţia că totul fusese numai teatru, că asistase la propria lor reprezentaţie de actori rataţi. Sau zîmbetul ei sceptic, ascultîndu-l vorbind despre viitorul văzut în visele lui. Nu credea, la început. Dar mai tîrziu, cînd el era deja plecat, visele se conturau treptat, ca o magie, sau mai curînd realitatea începea a-şi trimite imagini în visele ce urmau a fi povestite. Era prea mult, iar Mina împlinise cinci ani.

Renunţă la amintiri. Încerca, uneori, să-şi vadă viitorul, cum făcea Marc, dar nu reuşea. Acum privea prin sticla mată spre nicăieri. Gîndurile se împleteau, din ce în ce mai lente şi mai rare. Adormi.

„Aţi ajuns la destinaţie. Pentru a permite deschiderea portierei, vă rugăm să introduceţi cartea de credit. Ne-a făcut plăcere să vă servim.”

Lorana asculta vibraţiile artificiale din habitaclu, dar nu făcea nici o mişcare. Un sunet melodios se răspîndi o clipă şi vocea sintetică repetă textul monoton. Îşi căută cu febrilitate cartela. Cîteodată i se făcea frică să n-o piardă, dar cum puteai să pierzi ceva în condiţiile acestea? O găsi

destul de repede. Îşi amintise cînd o folosise ultima dată...

Locuinţa era destul de aproape. Străbătu fără grabă părculeţul aflat în drumul său. Frunzele începuseră să cadă. Iarba arsă îşi mai revenise puţin sub soarele blînd de toamnă. Pe autostradă, o caroserie roşie se pierdea în pîcla depărtării. Asculta o melodie suavă, venită parcă de niciunde, o melodie de vis. Într-un tîrziu îşi dădu seama că se oprise, că maşina roşie dispăruse. Fredona încă acel pasaj cu patru note sincopate şi o suită. Mai avea cîţiva paşi pînă la cuşca liftului.

Cînd deblocă intrarea în apartament nu mai simţea oboseala ce o chinuise puţin mai înainte. Fredonînd în continuare, porni casetofonul ca să înregistreze melodia. Îi plăcea enorm şi nu voia să o uite. Apoi se aşeză în pat, cu telecomanda la îndemînă. Apăsă tasta de activare generală. Monitorul imens, din colţul opus, se lumină într-un galben strălucitor. Nu apucă să comande altceva. Întîi, linii frînte, ca fulgerele albastre, acoperiră ecranul, transformîndu-se apoi în imaginea distorsionată a unui bărbat. Cînd totul se stabiliză, observă în planul secund un PC destul de neobişnuit. Dar n-o interesa.

„Îmi pare rău că v-am întrerupt dintr-o activitate poate plăcută, de altfel ştiţi, în meseria noastră trebuie să ne descurcăm. Pe scurt, dacă doriţi un terminal inteligent, cu posibilităţi practic nelimitate pentru simulări, cu semnal videoholografic, la preţ de cinci ori mai scăzut decît în mod uzual, vă rugăm să lăsaţi un mesaj pentru **domnul X** pe caseta postului dumneavoastră. Încă o dată, ne cerem scuze pentru deranj..."

Imaginea se tulbură, făcînd apoi loc exploziilor ritmice ale unei emisiuni cu „heavy-metal". Schimbă repede postul. N-o pasiona deloc istoria muzicii, mai ales acum, cînd i se făcuse iarăşi poftă să scrie programe de simulare. Se gîndi cum ar putea să verifice ipoteza... Da, suspină uşor, oferta „piratului" era atrăgătoare. Va lăsa un mesaj pe caseta videofonului. Nu-şi făcea griji în legătură cu interceptarea. Dacă aveau posibilitatea de a transmite o emisiune-pirat, puteau face mult mai multe. Dar acum voia să doarmă, să doarmă...

*
* *

Îşi sprijini bărbia în palmă. Scaunul se rotea uşor, aducîndu-l cu faţa spre Carl.

— Bătrîne, vino aici să vezi ce chestie!... Rabla asta s-a prostit de tot!

— Stai puţin! Nici la mine nu-i totul în regulă. Am interferenţe pe reţeaua neuronală...

— Opreşte-l! Mai repede, opreşte-l!...

Simon sări din scaun şi alergă spre panoul de control. Pe displayuri, imaginile palpitară cîteva clipe, apoi se stinseră. Răsuflă uşurat. Carl se uita încremenit la senzorul pe care-l atinsese. Experienţa oricum eşuase, nu avea nici un sens să-şi provoace griji inutile. Îi venea chiar să rîdă.

Se lăsă pe spate, privind tavanul cu un zîmbet ambiguu. Carl se propti şi el într-o coloană din apropiere. Erau amîndoi obosiţi: nu le mai păsa de nimic.

— Totul mergea atît de frumos...

— De unde naiba au apărut şi interferenţele? Aş da orice ca să aflu.

— Nu-i nevoie... Începuseră să converseze între ele.

— Poate au intrat în rezonanţă, deşi nu cred... Ce problemă îi dăduseşi să rezolve?

— Întrebasem ce e omul. Bănuiam că o să se întîmple ceva ciudat, şi chiar nedorit, dar puteam să mă abţin? Întotdeauna m-a tentat ireparabilul... Fiecare copil ştie că nu trebuie să facă un anumit lucru, pentru că strică ceva, dar curiozitatea e mai presus de orice. Nu crezi că experienţa proprie e mai folositoare decît cunoştinţele aflate dinafară?

— Imposibil! Nu, e de neconceput... Ar fi fost mai normal să-ţi refuze întrebarea.

— Carl, nu întotdeauna e normal pentru că... Un fenomen e normal dacă a fost prevăzută totalitatea evoluţiilor sale şi respectă evoluţia cea mai probabilă. Or, în cazul acesta, cine ce a prevăzut? Aaaa, cutărică a scris în nu-mai-ştiu-ce revistă că s-ar putea să o ia razna un calculator... Şi ce dacă? Oricum, nu a studiat practic problema. Nu era mai bine să o studiez eu?

— Nu ştiu ce să zic... Aş lăsa-o aşa cum este, dar trebuie găsită o justificare, o cauză...

— Vezi tu, nici măcar n-am curaj să mă gîndesc la ce s-a întîmplat. Cum poţi să priveşti faptul că eu întreb ce e omul şi fierătania îmi afişează, „salut, prietene!”?

— Cum?!

— Aşa, bine... Hai să mergem, sala asta mă irită. Bei o cafea?

— Cu plăcere. Ştii ce, cred că al meu nu mai răspundea sau răspundea eronat pentru că era ocupat cu conversaţia. Dialogau între ele, nu?

— E ceva mai nuanţat. E o comunicare de tipul celei existente între emisferele cerebrale. Deja, ele nu mai formau decît o singură unitate. S-ar

putea ca unele răspunsuri să fi sosit la mine... Bem cafeaua?

Ieşiseră din sală. Mergeau tăcuţi unul lîngă altul şi priveau În jur, ancorîndu-se în realitatea comună, cu intenţia de a înăbuşi imaginaţia.

Automatul era plasat la intersecţia coridoarelor, înconjurat de banchete, aliniate de-a lungul pereţilor.

— Salut, băieţii Una mică, aşa-i? Las'că vă ştiu eu...

Zîmbetul insinuant al intrusului îi deranjă pe cei doi. Se priviră un moment, nedumeriţi de familiaritatea excesivă a necunoscutului.

— Pleacă!

Zîmbetul celuilalt se topi. Nu se opuse. Feţele inexpresive nu-i inspirau gînduri prea plăcute. Făcu stînga-mprejur şi dispăru fără să mai zică nimic.

*

* *

Stătea în fata oglinzii, cu părul desfăcut curgîndu-i în valuri pe umerii delicaţi. În mîna ei, peria era gata să cadă. Ochii verzi se reflectau în imaginile ochilor verzi ca într-un balet hipnotic al nesfîrşirii. Lorana observa acele semne discrete ale trecerii timpului. Devenea conştientă că declinul începuse şi, ca un fel de compensare, accepta resemnată, apatică, existenta unicei bariere de netrecut. O lacrimă îi aluneca pe obrazul încă neted.

Uşa se deschise fără zgomot. Mîna se opri în prag, privind. Oglinda învăluia trupul gol al femeii în mantia rece a tăcerii. Lorana întoarse capul spre copil. Fetiţa se uita la ea, nevăzînd nici şoldurile cu forme pierdute, nici sînii lăsaţi, ci doar idealul încă pur al mamei. Se repezi în braţele ei, toată numai zîmbet.

— Ai dormit bine, draga mea?

— Am dormit foarte bine! Pengo s-a tot foit şi nu voia să-nchidă ochişorii, dar pînă la urmă a adormit şi el, cu toate că e numai un ursuleţ de pluş. Şi am visat!

— Ce ai visat, broscuţo?

— Păi, am visat un loc mare-mare, şi erau numai copii. Da' mai era şi Pengo şi nu mă jucam decît cu el, iar ceilalţi copii m-au rugat să mă joc şi cu ei. La început n-am vrut, dar Pengo a zis că nu se supără, şi atunci m-am jucat cu toţi.

— Bravo! Fugi, vezi să nu facă Pengo vreo năzbîtie!

Îşi trecu mîinile prin părul lung şi mătăsos, oftînd. Culese cu mişcări leneşe rochia întinsă pe pat şi pătrunse în ea ca într-o floare care se închide,

acoperindu-şi pistilul fragil şi preţios. Se gîndi plictisită la ocupaţia ei zilnică. Nu găsea nici un argument care s-o determine să-şi piardă timpul în această nouă zi. Renunţă să mai iasă din casă. În jurul ei erau o mulţime de lucruri care o aşteptau. De exemplu, videofonul. Imaginea bărbatului brun îi stăruia încă în minte. Se apropie, ezitînd, de aparat şi apăsă pe clapeta „mesaj”:

— Da, domnule X, spuse privind ecranul stins.

Curiozitatea se năştea în ea, umbrind senzaţia că a făcut o greşeală imensă. Nu avea absolut nici o importanţă dacă evenimentul pe cale să se producă genera implicaţii negative sau pozitive. Viaţa îi devenise indiferentă.

— Bună dimineaţa, doamnă.

Lorana întoarse capul. În prag se legăna Pengo, aţintindu-şi ochii electronici asupra ei.

— ...Ne scuzaţi că intervenim astfel în programul dumneavoastră. Dorim doar să vă satisfacem dorinţele. Înmînaţi-ne, vă rugăm, cartea de credit.

Ea începu să caute, uitîndu-se neîncrezătoare la jucăria ce se legăna, cu lăbuţa întinsă. Luminiţe i se aprindeau ritmic pe frunte. Îi dădu cartela. Ursuleţul sări pe masa video-terminalului şi îl activă. Introduse cu oarecare stîngăcie dreptunghiul de plastic în fanta interfeţei bancare şi apoi începu un dans caraghios lîngă tastatură. După cîteva secunde se opri, suspină un „mulţumesc” şi se prăbuşi pe podea. Display-ul era şters şi din jucărie emana un miros puţin acrişor de vopsea arsă. Lorana luă în braţe obiectul înţepenit, apoi, amintindu-şi de cartelă, o trase din fantă şi o lăsă pe masă. Se gîndea la ea, la ce-i va spune fetiţei, care precis va începe să plîngă.

Schiţă un pas, vrînd să arunce jucăria stricată în incinerator, dar tocmai atunci liftul de serviciu se opri la nivelul ei. Sunetul strident al soneriei o anunţa că primise ceva. Alergă spre uşa liftului, iar apoi desfăcu pachetul, uitînd de restul lumii.

Mîngîia cutia roşiatică a simulatorului, gîndindu-se ce ar putea face cu el, şi privea ochii negri ai ursuleţului nou, care dormea încă în ambalajul translucid. Alături, jucăria arsă îşi aştepta sfîrşitul în rîndul obiectelor inutile...

*

* *

— Păzea!

Apa rece năvăli pe ţevi. Duşurile o risipeau într-o ploaie fină strălucind caleidoscopic. Carl sări prea tîrziu. Era deja ud.

— Acum faci o baie?

— Cred că n-am încotro. Nu poate omul să stea o clipă la soare...

— Clipa asta a-nceput acum două ceasuri. Nu vezi? Fetele au şi intrat în apă.

— „Salut, prietene!”

— Ce-i asta? Simon, ai auzit?

— Nu, n-a fost sunet... E altceva... Aşteaptă-mă puţin!

Simon se repezi spre barul din apropiere. Trecînd, agăţă geanta în care se afla şi cartea de credit. Gazonul se lăsă moale sub tălpile goale. Soarele se oglindea în pereţii de sticlă. Simon împinse uşile batante şi se opri, căutînd din ochi videofonul. Era ascuns într-un colţ, departe de murmurul agitat al clienţilor. Cineva îl ocupase. Nu aşteptă. Ajuns lîngă el, îi extrase cartela din fantă, i-o depuse în mînă şi-l împinse uşurel ca să-i ia locul. Omul nu protestă. Muşchii jucînd sub pielea tînărului îi stăvileau orice elan. Mormăi ceva şi se îndepărtă.

Apelul suna în gol. Băieţii nu se grăbeau. Timpul era de partea lor. În sfîrşit, ecranul se lumină.

— Salut, Dan! Aţi pornit calculatoarele?

— Da...

— Aveaţi interdicţie formală să lucraţi cu ele. Opriţi-le imediat! Te aştept.

Dan dispăru cîteva clipe din raza camerei.

— Parşivul, şi-a salvat memoria...

Fata rotundă intră iar În imagine.

— Gata, şefule...

— Acum ascultă cu atenţie: înlocuiţi toate blocurile de memorizare. Absolut toate, şi pe urmă le arzi.

— Dar n-avem lampă cu ultraviolete...

— Ce să faci cu ea? Le arunci în crematoriu. Ai înţeles? Şi, încă o dată, nu porneşti calculatoarele fără aprobarea mea. E clar?

— Perfect, mare şef! Tu cum te distrezi acolo?

— Suportabil. După ce terminaţi, veniţi şi voi.

— S-a marcat. Pa!

— Salut!

Ecranul se întunecă. Simon se întoarse spre ieşire. Văzu cîţiva indivizi cu mutre dubioase. Le zîmbi.

— Ce mai faceţi, băieţi? zise, trecînd printre ei.

Unul deschise gura. Cînd o închise la loc, Simon era de mult pe plajă.

— Hai în apă...

— Ce a fost?

— Îţi spun mai tîrziu. Am chef să înot. Vii?

— Moment... Să mă schimb.

— Las-o naibii! La ce-ţi foloseşte?

— Asta mă-ntreb şi eu, dar o fac.

— Unde sînt fetele?

— La umbră, sub castani.

— Aha! Atunci să facem rapid o baie şi pe urmă mergem să mîncăm ceva. Poate vin şi ceilalţi.

— Le-ai spus tu?

— Da. Mai bine să fie aici decît să ne facă minuni la Centru. Dar, pînă una-alta...

Simon plonjă în bazin. După el sări şi Carl, mai reţinut. Scame de nori se plimbau pe cerul albastru, ascunzînd uneori soarele. Ana şi Cassia se ridicaseră de la umbră şi începeau să se îmbrace. Din cînd în cînd, ochii ii se îndreptau în sus: norii se adunau, prevestind furtuna.

Cînd ieşiră din apă, copacii fremătau. Vîntul îşi începuse goana dinaintea ploii. Se făcea frig.

— Haideţi înăuntru. Nu mai avem ce face aici!

— De cînd aşteptăm vorbele astea înţelepte! Noi am şi îngheţat!

— Puteaţi să porniţi înainte...

— V-am aşteptat pe voi.

De ei se apropiase un alt grup. Schimbară priviri de recunoaştere.

— Ce maşină mai e şi asta? arătă Cassia înspre aleea principală. N-am mai văzut-o pînă azi.

— Noua noastră maşină de serviciu. Ne-au adus-o de curînd. Cealaltă se uzase prea tare. Devenise nesigură la comenzi.

— Atunci o udăm... Mai repede, că ne-o ia înainte ploaia!

Uşile se închiseră în urma lor. În micul restaurant, căldura făcea ca totul să pară plăcut, cu o vagă notă de intimitate.

— Simon, al idee cine foloseşte aerodine în zona oraşului? întrebă unul dintre noii veniţi

Blondul se foi neliniştit pe scaun – nu se acomodase prea bine cu stilul mobilei – şi-l privi pe curios.

— Depinde ce tip de aerodină... oricum, nu sînt prea multe pe-aici.

— Bănuiam. Ştii, pe drum, în faţa noastră, rula o maşină identică celei pe care o conduceam, numai că era roşie. La volan, un tip bine făcut, puţin în vîrstă, judecînd după păr...

— Dar...

— Aşteaptă. Capota era coborîtă. Respectivul a ridicat mîna, ţinînd ceva care semăna cu un deltaplan miniaturizat... Şi care a început să se ridice, fără probleme...

— Ce naiba, orice copil ştie că raportul portantă-greutate...

— Scuză-mă, am uitat să-ţi spun că avea şi motor.

— Pentru ce?

— Ne-am întrebat şi noi, cît s-a tot înălţat în aer. Puţin mai tîrziu a explodat, şi atunci a apărut aerodina...

— Şi ce legătură există între toate acestea?

— Aparent, nici una. Vrem să aflăm ce este de fapt.

— Succes! Eu mă mulţumesc cu friptura.

— Păcat! În cazul ăsta, n-o să-ţi mai cerem părerea în legătură cu semnalele trimise de la aerodină – presupun că nu l-au observat pe tipul cărunt.

— Bine, cedez! Cu o condiţie însă: vorbim mai tîrziu. Acum mi-e foame. De acord?

*

* *

Ploua. Stătea la fereastră, privind picăturile grele ce loveau frunzele castanului din grădină. Două picioruşe lipăiră în spatele ei.

— Mami, nu mai mergem la plajă?

— Nu, draga mea, astăzi soarele plînge...

— De ce?

Chiar aşa, de ce plînge soarele? se întrebă ea, privind în continuare cerul cenuşiu. Discul palid părea că fuge dincolo de nori, în joacă, sau supărat într-adevăr.

— Hai să-ţi spun povestea cu iepuraşul şi veveriţa, vrei?

— Da, da!...

— ...Era odată o pădure micuţă, deasă şi umbroasă...

— Cu flori?

— Da, şi înfloreau peste tot: în iarbă, pe ramurile verzi... Şi în pădurea aceea se plimba un iepuraş. Alerga de la o floare la alta, de la un lăstar la altul şi nu se oprea niciodată, pînă cînd...

— Pînă cînd...? rosti fetiţa, nerăbdătoare. Degetele i se unduiau fremătătoare pe blana cafenie a ursuleţului.

— ...Întîlni o veveriţă. Ea stătea pe o crenguţă şi plîngea. Atunci iepuraşul o întrebă: „de ce plîngi? hai să ne jucăm!”. Şi pentru că veveriţa nu-i răspundea, el a cules o floare din iarbă şi i-a oferit-o. Atunci...

— „Vă rugăm să ne scuzaţi! Programul nostru s-a alterat. Vă rugăm să ne scuzaţi! Programul...”

Amîndouă rămaseră încremenite, în vreme ce ursuleţul, scăpat din braţele Minei, se rostogolea pe covor. Lorana răsuflă uşurată cînd ochii electronici ai jucăriei se stinseră brusc, iar articulaţiile înţepeniră, în lipsa comenzilor. Se simţea urmărită, spionată de cineva din necunoscut. Pentru ce? Ocupaţia ei mediocră şi fără sens nu prezenta interes. Poate ea, ca persoană fizică?

— Mami, de ce s-a stricat?

— Aşa fac întotdeauna ursuleţii cînd ascultă poveşti. Nu mai înţeleg şi se strică!

Se auzi un clinchet. Uşa ascensorului de serviciu se deschise, lăsînd să alunece în încăpere un colet.

— Ce-i acolo, mami?

Lorana se întoarse fără să spună nimic. Luă ursuleţul „Mort” şi ridicînd pachetul de-abia sosit se îndreptă spre bucătărie. Uşa glisă automat, întărindu-i senzaţia de nesiguranţă. Cine putea să-i controleze casa? Aruncă cele două obiecte în gura incineratorului şi se îndepărtă. Din prag, ochii i se opriră asupra simulatorului. Aduse un scaun lîngă măsuţa acestuia şi se aşeză. Fetiţa se rezemă de umărul ei şi aşteptă.

— Dacă scoţi un cuvînt, te încui în cameră! Ai înţeles?

Fetiţa dădu din cap, puţin speriată. Nu ar fi vrut să-i vorbească atît de aspru, dar n-avea încotro.

Pe ecran începură să defileze instrucţiuni de încărcare.

„Cheamă SIM 32”

„SIM 32”

„Dacă apel logic, cheamă INHIB 16”

„Dacă apel uman exterior, cheamă SELECTOR”

„Dacă apel uman exterior, cheamă COD KEY LORANA”

„Altfel aşteaptă”.

„Start protecţie totală acces, excepţie COD KEY LORANA”

Zîmbi. Simulatorul era mai mult un disimulator, dacă îl folosea astfel.

„STOP”

Ecranul se stinse. Lorana puse aparatul în aşteptare. Ar fi vrut să lucreze, dar nu ştia ce. Îi lipsea subiectul. Se uită spre fereastră. Ploaia încetase. Norii începeau să se risipească.

— Va fi frumos! rosti ea visătoare. Mergem la plimbare, Mina?

Fetiţa o privea neîncrezătoare.

— Fugi şi îmbracă-te! Ieşim acum.

Mina dispăru în dormitor. Senzaţia de înstrăinare în propria-i casă lăsa loc, treptat, încrederii. Făcu o piruetă. Părul despletit i se ridică în aer ca o noapte. Ar fi putut regăsi farmecul unor sentimente abandonate cu mult timp în urmă... Şi dacă ar lua totul de la început?

Fetiţa aştepta, pregătită pentru plimbare. Femeia zveltă o privi cu dragoste şi, luînd-o de mînă, se îndreptă spre ieşire. Uşa nu se deschise. Lorana zîmbi satisfăcută. Scoase cartela-cod şi, introducînd-o în fantă, rosti:

— Cod key Lorana!

Uşa se deschise încet, lăsînd calea liberă. În urma lor se închise la loc, ermetic, iar un avertizor roşu începu să pîlpîie deasupra.

*

* *

Ledul lumina în roşu peretele de plastic al cutiei. Dan întinse mîna spre el. Acesta se stinse pe moment, după care reîncepu să clipească ritmic.

— Unu cu doi, trei cu unu, unu... Aduceţi repede un optocuplor. Ăsta merge încet, dar merge...

Dan se învîrti în jurul cutiei. Nu se vedea nimic, în afara ledului. Nici măcar un defect de construcţie.

— Aha, aici...

Scoase un creion din buzunar şi încercui o

zonă restrînsă, caligrafiind un **i** deasupra ei. Procedă asemănător cu ledul şi trasă un **o.**

— Bătrîne, adu şi complementarul! Trage rabla mai aproape, poate conversăm.

— Ai mai descoperit ceva? întrebă unul din laboranţi.

— Mda, un fotosenzor... Aici! împunse cu degetul primul cerc.

— Daaa... Intrare-ieşire, perfect. Zbor!

Cutia apăruse de dimineaţă în laborator. Primul care intrase o văzuse aşezată pe masă, fără nici o notă de întrebuinţare sau altceva similar. Dan bănuia că e o glumă a colegilor de alături. Plastic ordinar, led cu arseniura de galiu – ordinar, e-adevărat că-l descoperise doar examinînd „corpul delict" în infraroşu – acum îi lipise un filtru convertor, lasă că or să vadă ei glumă! zîmbi pe sub mustaţă.

Se răsuci în loc, inspectînd încăperea în căutarea unei sonde ultrason. Era curios în privinţa conţinutului cutiei. Se opri brusc. Zărise scanner-ul şi se mira cum de nu-i venise ideea mai devreme. Luă cubul de pe masă şi, cîntărindu-l o clipa în mîna stîngă, îl aşeză pe planşa de lucru. Activă instalaţia şi obiectul începu să se mişte uniform. Pe display începură să se perinde secţiunile. Dan ignoră primele „felii", neinteresante, dar ceva îl determină să îngheţe explorarea cutiei. Mări puţin imaginea, apăsînd pe cîteva taste. Zgomotul de paşi îl făcu să se întoarcă spre noul venit.

— Ai adus? Bine, pune-le acolo! Ia spune-mi, ce vezi?

— Seamănă cu arhitectura internă a unui calculator. Sus, în dreapta, sînt memoriile volatile, jos. Da' unde naiba e microprocesorul?

— Să vedem!

Dan restartă explorarea cutiei. Pe ecran se vedeau două pătrate cu acelaşi centru, între laturile paralele evoluînd figuri simple, colorate. În rest, nimic.

— Cubul e gol. Totul se află însă în pereţi. Chiar prea mult loc disponibil, nu?

— Dar de ce s-au chinuit să conceapă aşa ceva?

— Presupun că nu vor să umblăm noi în el. Pereţii sînt compacţi. Ai observat cumva ceva similar interfeţelor, la început?

— Nu cred...

— Atunci ar putea fi pe ceilalţi pereţi. Nu-i nimic! Ştim ce este. Ai idee cum facem „răspunsul" la chestia asta? Dar mai bine să-i aşteptăm pe ceilalţi. Opreşte tu scanner-ul!

Laboratorul începu să se aglomereze. Majoritatea tinerilor studiau cutia

de un alb strălucitor şi insistau asupra celor două cercuri, trasate cu creionul. Unul dintre ei desenă un al treilea cerc.

— De asta ştiaţi?

— Nu, ce e? sări Dan.

— Nimic deosebit, o gogoriţă marca „Simon”. A lipit şi o cameră video. Trebuie să aibă ascuns şi un microfon... Cutiuţa ne spionează, în glumă bineînţeles. Ascundeţi-o!

Uşa camerei cu reactivi se deschise pentru a face loc unui întîrziat. Cineva luă cubul şi-l depuse pe unul din rafturi.

— Ei, băieţi, modelul nostru de sferă neutră poate fi îmbunătăţit, le sugeră Dan. Scoateţi sursa şi implantaţi termoelemente. În loc de antenă îi punem trei cercuri de aluminiu. O ambalăm în polimeri şi le-o facem cadou. Aran, încarcă pe calculator cel mai trăznit program din bibliotecă! Să-i vedem cum se descurcă!

*

* *

Stătea întinsă la soare, lăsîndu-se mîngîiată de adierea vîntului. Se bucura din plin de această zi şi admira, cu ochii larg deschişi, cerul de lapislazuli. Uneori, întorcea privirea spre aerodina care survola pădurea din apropiere, Roşul intens în care fusese vopsită îi atrăsese atenţia. Curînd însă o uită.

Luă în mînă nisip fierbinte, urmărind cum i se strecoară printre degete, căzînd în moviliţe. Ar fi rămas aşa, măsurînd timpul cu clepsidra ei imperfectă, toată viaţa, în loc să se zbată inutil între două pericole şi-o ameninţare –, purtată ireversibil spre moarte.

Spulberă grămăjoarele de nisip, iar ochii căutară din nou cerul.

— Bună dimineaţa!

Cuvintele banale se pierdeau în perdeaua groasa a contemplaţiei. Le-a gîndit ea, le-a rostit altcineva, n-avea importanţă.

— Bună dimineaţa..

De astă dată observă bărbatul stînd în genunchi, aşteptînd răbdător un răspuns.

— Bună...

Rostise cuvîntul sotto voce, mirată că o făcuse. Blondul zîmbi îngăduitor.

— Ne-ar părea rău să vă deranjăm, dar, văzînd că sînteţi singură,

ne-am gîndit că poate aţi juca o partidă cu noi... îi propuse, arătînd cu un gest larg spre grupul din apropiere.

Instinctiv, Lorana căută în jur fetiţa. Nu o văzu. Îşi aminti totuşi, înainte ca îngrijorarea să-i destrame bucuria, de copiii cu care o lăsase în parc.

...Sau doar să veniţi lîngă noi, dacă nu jucaţi... continuă el, sperînd să o convingă.

Ea privea cele două perechi care aşteptau.

— Mulţumesc, cu plăcere! răspunse, întorcîndu-i zîmbetul.

Se ridicară amîndoi, alăturîndu-se celorlalţi.

— Numele meu e Simon.

— Încîntată! Lorana.

După ce se făcură prezentările cuvenite, Carl nu mai răbdă:

— Jucăm?

— Da' grăbit mai eşti, „maestre"! îl ironiză Dan. Şi care ţi-e voia?

— „Cuvîntul ascuns", zise el, împărţind micro-terminalele.

Lorana se uită la placheta gri-albastră pe care străluceau caracterele tastelor. Apăsă cîteva şi pe micul display apăru numele lui Marc.

— Cum se joacă?

— Toate terminalele sînt conectate la aceeaşi unitate centrală. Fiecare face un program ca să protejeze un cuvînt oarecare, pe care îl scriem pe o foaie. Cel ce „sparge" primul protecţiile celorlalţi cîştigă. Nu există programe de sistem. Fiecare se descurcă cu propriile forţe. Sper că îţi este familiar domeniul, încheie Simon.

Lorana zîmbi; îi era chiar prea familiar. Era viaţa ei, cu ceva timp în urmă, şi existau şanse să devină iarăşi. Se auzi un „bip": pe ecran văzu un „READY" şi „GO" Sub degetele ei, pernuţele tastelor se încălzeau. Le atingea din ce în ce mai repede, se simţea pe un teren sigur. Rîse. Ceilalţi nu băgară de seamă, erau preocupaţi să perfecţioneze programele, ea se străduia să facă dintr-o succesiune logică o ceaţă nesigură, un labirint cufundat în negură. Experienţa acumulată pe simulatoare o ajuta imens. Se gîndi că un sim-program cu două trepte era suficient ca să-i încurce pe partenerii de joc. Din cînd în cînd, încerca să arunce aleator instrucţiuni jalon. Unele erau acceptate. Foarte puţine se opreau la adrese din zona ei de memorie. N-avea prea mare importanţă, era bine protejată.

Făcu o pauză. Îi privi cum stăteau cu bărbiile în piept, tastînd febril în căutarea cuvintelor ascunse. Poate că unele au fost găsite, gîndi. De ce să nu le obţină de la aceştia? Îşi aplecă şi ea capul, dar nu pentru mult timp.

IF N EQUAL 5 THEN PRINT „BELL”
ELSE SEARCH
END

Lorana le privi din nou feţele concentrate. Acum terminase. Nu conta prea mult dacă pierdea. Venise aici să se relaxeze. De altfel, era puţin probabil ca vreunul din ei să-i descopere şmecheria. Puse terminalul între picioarele încrucişate şi se rezemă în mîini, cu capul dat pe spate. Aerodina plana tăcută deasupra lor. O admira rotindu-se, cînd auzi un „bip”. Se uită spre terminal. Pe ecran pîlpîiau cinci cuvinte. Gînditoare, aşteptă cîteva momente.

— Gata! zise, făcîndu-şi curaj. Am terminat.

Simon şi Carl o măsurau neîncrezători. Primiră apoi placheta din mîinile ei, dînd-o mai departe.

— Corect! exclama fiecare în parte.

Încordarea de pe feţe începea să dispară. Fusese o partidă dificilă.

— Ce cuvînt ţi-ai ales, „mare”?

— Nu, era doar o capcană. Cuvîntul e „Marc”.

— Capcană? Ai avut timp şi pentru aşa ceva? Îmi dai voie să vizualizez programul?

— Da, bineînţeles.

Simon se adînci în lectura instrucţiunilor. Urmări cîteva, şi apoi, căutînd ceva printre amintiri, renunţă.

— Seamănă cu un program de simulare.

— **Este** un program de simulare! replică Lorana.

— Unde-ai învăţat să te „joci” astfel? De fapt, cred că nu asta e important. Ai vrea să colaborăm? Pare cam deplasată o asemenea propunere aici, dar nu avem încotro. Lucrăm cu tot felul de fenomene ciudate, pe care nu le putem modela. Ce spui?

— Şi ce rost aş avea eu în toată povestea?

— Să determini evoluţii. Să cauţi rezultatele finale într-un mod care ţie îţi este accesibil, fiind totodată şi singurul de urmat...

— Cum, voi nu puteţi?

— Hm! S-ar spune că noi sîntem în interiorul sistemului. Nu avem o viziune de ansamblu, care să fie şi obiectivă. De fapt, fenomenele ciudate sînt perfect justificabile, **dar** nu sîntem obişnuiţi cu ele. Întotdeauna cînd a avut de-a face cu limite, omul a descoperit că dincolo se întîmplă ceva. Ceva care urma să fie cunoscut.

— Şi voi cu ce barieră vă luptaţi? întrebă Lorana zîmbind.

— Cu timpul. Mai bine zis, cu divizarea lui.

*
* *

Lorana alerga prin parc, întorcînd privirea în dreapta sau în stînga, lovind uneori trecătorii. Nu lua în seamă protestele acestora, cum ignora şi micile miracole ale naturii etalate în jurul ei. Îşi căuta fetiţa. Nici ceilalţi copii nu mai erau acolo unde-i lăsase. Trebuia să-i găsească. Trebuia să se întoarcă acasă cu Mina. Se opri. Simţea că se sufocă. Respira des şi sacadat. Aerul îi ardea plămînii. Se lăsă în genunchi, lîngă o tufă a gardului viu. Închise ochii, obosită, şi vru să se întindă în iarba deasă. Dar ceva o făcu să renunţe. O şoaptă. Şoapte de copii. Sări în picioare. Nimic nu o mai împiedica acum să alerge, să ocolească gardul şi să iasă în faţa lor...

Cînd o văzură, copiii încremeniră. Şoaptele se stinseră, ca freamătul frunzelor cînd încetează vîntul. Se apropie de unul din ei şi, punîndu-i mîna pe umăr, întrebă:

— Unde e Mina?

Copiii se uitau unii la alţii, cumva nedumeriţi, cu un aer complice.

— Nu ştim...

Lorana îi privi îndelung. Nu le putea face nimic. Nu reuşea să citească adevărul dincolo de ochii în care candoarea şi inocenţa aşterneau văluri impenetrabile. Se îndepărtă apoi cu paşi ezitanţi, neştiind încotro să mai meargă.

De pe una din băncile apropiate se ridică un bătrînel simpatic. Barba tunsă scurt şi ochelarii mari îi dădeau un plus de jovialitate. Fără să se grăbească, porni în urma Loranei. Cînd o ajunse, copiii nu se mai vedeau.

— Mă scuzaţi, doamnă... O căutaţi pe fiica dumneavoastră, presupun.

Ea se întoarse, neîncrezătoare.

— Da.

— Pare surprinzător să afli că, uneori, copiii trebuie supravegheaţi mai atent decît o poate face un părinte. Se întîmplă ca, de la înălţimea la care ajunge, omul matur să nu mai vadă prea bine toate detaliile unor acţiuni numite vag „joacă”. Dar cînd ajungi la vîrsta mea şi toţi copiii te cred bunicul lor, totul devine mai simplu. Dacă îmi permiteţi, căpitan Maugh, se prezentă el, sesizînd nedumerirea tot mai evidentă din ochii femeii.

— ...Iar în legătură cu fetiţa, pot să vă spun că s-a dus spre casă. Bănuiesc că se va întoarce repede...

Ultimele cuvinte nu le mai auzi. Nu avea răbdare să mai asculte ce spunea acel bătrîn vorbăreţ.

Teama, îngrijorarea şi alte o sută de sentimente confuze o îndemnau să se gîndească la întîmplări nefericite. Mintea ei se învîrtea într-un cerc vicios, în care întrebarea „ce face?" era întoarsă pe toate părţile, şi apoi iarăşi cavalcada ideilor nebuneşti alergînd în ritmul paşilor ei... În fond, graba aceasta nu avea nici un sens. Încetini treptat mersul privind în jur, oameni, bănci, alei, clădirile ce se înălţau sfidînd zenitul... Păreau lucruri obişnuite. „Priveşte copacii din oraş. Imaginează-ţi-i pe toţi. Nu par o adevărată pădure?"

Cînd ajunse în faţa uşii, ezită cîteva clipe. Uitase de parola pe care trebuia s-o rostească şi nu înţelegea de ce nu poate intra în propria casă. Era o absurditate, dar îngrijorarea pentru soarta fetiţei îi estompase orice altă nelinişte. Apoi, buzele se mişcară automat, şoptind cuvintele-cheie.

În apartament domnea liniştea. Era liniştea de după o discuţie aprinsă, atunci cînd vorbitorii obosesc. Lorana se mişca fără zgomot pe covorul gros, iar uşile se deschideau singure în calea ei. Şi totuşi, nu liniştea o surprindea, ci altceva, o presimţire oarecum ilogică. Se opri în pragul camerei. Fetiţa era acolo, stînd pe scaun în faţa simulatorului. Zîmbi, aşteptînd ca ochii de copil să se întoarcă spre ea. Totul dură cîteva fracţiuni de secundă. Îşi dădu seama că ceva nu e în regulă. Simulatorul lucra. Putea să vadă simbolurile conturîndu-se pe ecran, amestecîndu-se şi dînd naştere unui chip de bărbat ce i se părea cunoscut.

Fetiţa rosti, aparent, spre ecran:

— Vă rugăm să ne scuzaţi pentru...

Cuvintele se risipeau, inofensive. Dar cînd vocea sintetizată de calculator le repetă, pe un ton puţin îngrijorat, sau grăbit, Lorana îşi aminti în ce împrejurare mai văzuse aceeaşi figură. Începu să se frămînte în legătură cu noua situaţie şi nu observă că Mina oprise totul şi acum venea spre ea cu o privire inocentă.

— Mami, nu-mi place cutia roşie, vreau un „pengo"!

Se jucase doar? se întrebă Lorana stupefiată.

— Bine, broscuţo. Cînd îl vrei?

— Acum, acum! se bucură Mina, bătînd din palme.

Se îndreptă spre videofon şi făcu comanda. Spera ca noua jucărie să nu-i mai provoace necazuri.

Apelul o surprinse în aceeaşi poziţie. Nu se clintise din loc, absorbită de dilema iscată de fetiţă. Pe ecran, zîmbetul lui Dan se lăţi.

— O, te rog, nu mai rîde aşa...

— Bună! Poţi să ne ajuţi acum?

— Desigur, tot nu prea aveam ce face. Ai prins momentul potrivit.

— Mă simt mai împăcat. Credeam că te deranjez.

— Nu, din contră...

— Atunci, ai un terminal disponibil? Te poţi cupla la centrala noastră. Să-ţi dau şi codul de apel...

Dan privi ceva aflat mai jos, în faţa lui.

— O clipă, să-l caut...

— Nu, mai bine vin eu acolo.

— De ce? se arătă el surprins.

Lorana răspunse cu o falsă detaşare.

— Să zicem că sînt curioasă; aş vrea să văd cum e pe la voi!

— De acord! Dar...

— Cum ajung?

— Te aduce Simon, dacă ţii neapărat. De fapt, o să venim amîndoi.

Simon apăru în ecran, o salută înclinînd capul şi privi rapid în spatele ei.

— Sosim într-o clipă, îi zise, apoi imaginea se stinse.

Lorana se întoarse. În spatele ei, Mina ascultase toată convorbirea.

— Cine a fost, mami?

Femeia încercă să pătrundă dincolo de luminiţele albastre ale copilei şi nu reuşi. Nu răspunse. În schimb, fetiţa se repezi la ascensorul de serviciu, să-şi ia jucăria ce tocmai sosise.

— Să stai cuminte! o avertiză inutil, cînd auzi claxonul aşteptat. Pe urmă, se îndreptă fără grabă spre ieşire.

După ce urcă în maşină, Simon se arătă curios:

— De ce n-ai vrut să stai acasă?

— Nu ştiu. De fapt, mă simt urmărită pas cu pas...

— Urmărită? Cine poate face aşa ceva?

Lorana dădu din umeri, neajutorată. Maşina rula pe străzile largi, ocolind rarele obstacole ivite în cale. Toţi trei păstrau tăcerea, privind mulţimea pestriţă ce se plimba ori admira diversele vitrine.

— Stop, strigă Dan în direcţia bordului.

Automobilul încetini, oprindu-se la marginea şoselei.

— Sim, l-am văzut pe tipul din maşina roşie. Hai după el! Tu rămîi aici! îi zise Loranei.

Săriră amîndoi pe trotuar. Dan o luă înainte, mergînd cu paşi mari.

— Aici, în magazin...

Împinseră uşa glisantă ce părea că se mişcă prea încet.

— Uite-l! Lîngă vitrină, cu haina gri şi părul puţin încărunţit.

Simon îl ocoli, trecu de el, se uită distrat în jur şi se întoarse, ca şi cum s-ar fi răzgîndit. Se opri ca din întîmplare şi vru să schiţeze un salut, dar îşi înfrînă gestul. Începu să zîmbească.

— Dan, priveşte!

— „Manechin telecomandat", citi acesta pe eticheta prinsă pe sacoul gri. Cînd or fi scos şi drăcia asta?

Simon trase prospectul dintr-unul din buzunarele robotului şi se adînci în lectură.

— Hai la maşină! Poţi să-l iei cu tine, văd că mai sînt cîteva alături.

Şi apoi, ca pentru sine:

— Dar ştiu că e cineva care se joacă cu aşa ceva...

— Ce-aţi făcut? îi întrebă Lorana, după ce automobilul demară.

— Cumpărături, răspunse Simon, fluturînd prospectul.

— Sînteţi formidabili!

— ...Şi vorbind de problema noastră, iniţial, totul a pornit de la o glumă. Fiecare din noi, continuă el, arătînd spre Dan, conduce un laborator. Noi aveam o structură automată de comandă – poţi s-o lipeşti pe orice: robot, maşină, rachetă –, am împachetat-o mai neobişnuit şi le-am strecurat-o lor. Ei au descoperit ce este şi ne-au expediat o chestie care **a fost** un modelator de cîmp. Acum este o reţea neuronală. Autonomă...

— Cum aşa?!

— Are sursele incorporate, senzorii şi efectorii sînt antene dipol, răspunse Dan.

— Vrei să zici că a început să modifice cîmpul?

— Da, o să vezi imediat cum.

Automobilul se opri în faţa Institutului. Urcară cîteva trepte şi pătrunseră într-un coridor lung şi întunecos.

— Nătărăii, iar au ars instalaţia electrică!... Ştii, lumina se aprindea singură cînd cineva mergea pe-aici,

explică Simon.

Deschise o uşă grea de laborator şi-i lăsă pe ceilalţi doi să intre primii. Înăuntru, cinci bărbaţi, a căror singură caracteristică în comun era expresia de totală nedumerire, priveau o sferă pe care se plimbau şerpi de lumină.

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? întrebă Simon la întîmplare.

— Nu, totul e la fel, răspunse un bărbos. Ştii ce e ciudat, şefule? Cum reuşeşte nimicul ăsta să provoace descărcări în gaze la asemenea presiune? Dispune de prea puţină energie.

Lorana zîmbi.

— Poate reuşeşte să creeze zone de presiune scăzută. Teoretic, sînt instabile, practic, la fel. De-asta sînt atît de dinamice.

Bărbosul o studie contrariat.

— ...Iar la frecvenţe înalte, nu mai contează tensiunea sursei, continuă ea, întinzînd mîna dreaptă spre sferă.

— N-o atinge! E periculos!

Lorana ignoră avertismentul. Urmări o bandă luminoasă şi puse arătătorul pe mijlocul ei. Capetele acesteia începură să oscileze. Banda se stinse. În locul ei apăru o zonă circulară, respectînd conturul degetului. Lorana aprecie grosimea secvenţei întunecate dintre degetul ei şi pata luminoasă şi se îndepărtă.

— Descărcări tipice în gaze rarefiate... Pare comandat, dar e cu totul aleator.

Citi pe chipurile celor din jur o uşoară ezitare.

— Puteţi să mă credeţi, specialitatea mea e fizica experimentală.

— Şi ai putea să ne faci modelul ei? întrebă Simon.

— Dacă Dan îmi oferă toate amănuntele constructive, cred că da.

— Pe noi ne interesează nu modelul în sine, ci comportarea la stimuli. Reprezentarea ca „black box", completă Simon.

— Ei, o să aveţi o cutie neagră cu feed-back. Se scaldă puţin şi în propriul cîmp, remarcă ea. Şi încă ceva: lucraţi prin zonă cu reţele neuronale?

— Da, avem nişte calculatoare...

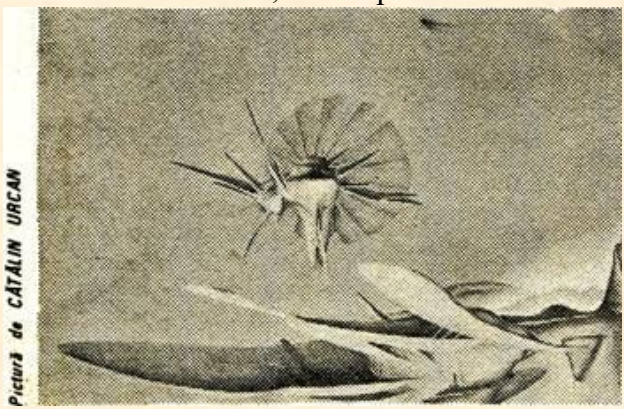

— Care e frecvenţa operaţiilor?

— N-aş putea spune, evită Simon un răspuns exact.

— De fapt, nu contează. De la un anumit prag, frecvenţele reţelelor neuronale încep să coincidă cu cele ale biocîmpului cerebral. Şi uneori apar fenomene de rezonanţă, între ele şi creierul uman. Oricum, depinde de predispoziţia fiecăruia...

— Telepatie, nu?...

— Exact! Dacă ai observat aşa ceva, e timpul să distrugi calculatoarele respective. Şi eu am făcut modificări asemănătoare. Pe urmă, m-am lăsat de meserie... dar mă gîndeam la altceva. Mă tem să nu interacţioneze cu asta, arătă ea sfera. Căci s-ar putea să nu ştii, Simon, că reţelele neuronale funcţionează cu extrem de puţina energie dacă sînt acordate la frecvenţe peste prag. Dar asta nu ne împiedică să studiem cîteva mici fenomene, urmă Lorana, observînd privirile îngrijorate plimbîndu-se de la ea la sferă.

Simon se întunecase la faţă.

— Da, iar ai pornit calculatoarele?

— Da...

— Ştii ce ai de făcut. Aleargă!

— Acum ne trebuie un calculator clasic, şi timp, zise Lorana, după ce urmări agitaţia celor doi. Simon, am şi eu o întrebare, poate ştii mai multe în această privinţă, de ce atîtea obiecte roşii în jurul nostru? Copiilor le-ar place foarte mult, dar noi mai sîntem copii?

*

* *

În parc, doi băieţi se jucau, construind castele. Amîndoi aveau între opt şi nouă ani. Unul din ei îşi răvăşea mereu părul creţ şi lung, dînd sfaturi celuilalt unde să adune nisipul. Îi plăcea.

— Acolo să pui mai mult! O să facem zidul înclinat, pentru că bate soarele şi-l usucă. Ai mai vorbit cu Tomi?

— Da. Azi nu iese din casă.

— Şi ce zicea, l-a făcut pe tăticul lui să ceara comanda navetei roşii?

— Mai durează. Mina de ce întîrzie? Dacă nu-l ajută, nu iese nimic...

— Las-o în pace! A aflat că naveta are nişte defecţiuni, şi acum trebuie să le sugereze constructorilor s-o repare.

— Păi, ce, ei nu ştiu?

— Nu încă... Uite ce a găsit Mina acasă!

Foaia împăturită trecu în mîna celui care adunase nisipul.

— Hi, hi! Mama ei a aflat cine-i „master X”? Bănuieşte. Auzi, nu crezi că e mai frumoasă culoarea verde?

— Mie îmi place roşul. Cu toate că şi albastrul... Dar unde facem pista de aterizare?